

Just en tombar per aquesta cantonada

Papers de Fortuna, 35

Quim Daví

Just en tombar
per aquesta
cantonada

Editorial
Meteorα

Just en tombar per aquesta cantonada

© Quim Daví, 2014

Reservats tots els drets d'edició per

© Editorial Meteora SL

Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a

08013 Barcelona

Tel. 93 265 56 54

www.editorialmeteora.cat

contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: setembre de 2014

ISBN: 978-84-92874-99-6

Dip. Leg.: B.17793-2014

Disseny de la coberta: Marina Vilageliu sobre un fotomuntatge
de Quim Daví

Imatge de la coberta: © Thinkstock/ Henk Badenhorst

Impress a Printcolor, Santa Perpètua de Mogoda

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA, SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'ÀQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC, INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'ÀQUESTA EDICIÓ MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

JUST EN TOMBAR
PER AQUESTA
CANTONADA

Digues, foll, que és aquest món?

RAMON LLULL, *Llibre d'Amich e Amat*

I

Des de dalt de la torre

Tot vagarejant a l'atzar per carrers i carrerons que el sol ignora, he arribat a una petita plaça al centre de la qual s'eleva una torre.

No recordava haver-hi pujat mai, ni tan sols haver-la vista abans d'ara. Potser des de dalt podria abastar tota sencera aquesta ciutat on vivia des de feia anys, caminant d'ací enllà pel laberint dels seus carrers inacabables, em deia. Potser podria finalment albirar-ne els límits.

Així doncs n'he començat a pujar l'escala de cargol, però els graons, de pedra antiga, se'm feien més alts a cada volta, i al cap d'una estona de girar i girar cap amunt m'he hagut d'aturar, esbufegant.

De sobte he sentit llavors l'esbatec d'un ocell, i per l'espitllera que s'obria just al meu costat he vist com un falcó s'allunyava i es perdia en direcció al mar.

He pujat els set graons que em faltaven per arribar al cim.

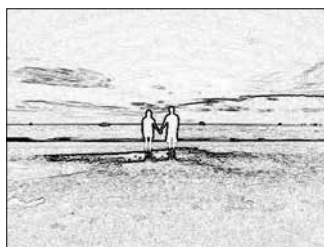
Una columna de fum s'elevava en la llunyania, sobre la difusa línia marina. La meua mirada, poc avesada a les distàncies, ha trigat a comprendre que era el primer signe d'un naufragi que s'esdevenia en un punt incert de la mar.

He imaginat la proa enlairada del vaixell mig enfonsat, he imaginat el fulgor de les flames, la lluita dels mariners bregant per salvar-se entre les aigües turbulentes, presos al centre d'aquell remolí vertiginós que se'ls enduia amb el seu vaixell cap a l'abisme del mar. He imaginat tot allò que la distància tot just em deixava endevinar.

El cap em rodava quan he arribat a la base de la torre i m'he hagut d'estintolar al portal. Trampelant, he fet algunes passes sobre les velles llambordes de la plaça —una dona que arrossegava un carret ple de queviures m'ha allargat la mà per ajudar-me.

Contorbat, m'he endinsat pels carrers estrets i tortuosos d'aquell barri de la ciutat on havia arribat per pur atzar.

• •

Cita a cegues

Per què no he baixat de l'autobús a la parada que hi ha just davant mateix del bar on havíem convingut trobar-nos?

Mentre el bus anava allunyant-me del punt del nostre encontre, he imaginat la noia asseguda en una taula del local, esperant nerviosa el desconegut que no vindria a trobar-la —el desconegut que ara, endut per un autobús qualsevol es lliurava sense complaença a l'atzar dels carrers i de les places...

He baixat de l'autobús en una parada del llarg passeig que corre paral·lel a la línia del mar —ja havia deixat de pensar en aquella desconeguda aleshores. Recolzat a la balustrada de pedra blanca, he menjat distretament un gelat de cornet. Una colla de marrecs s'empaitaven per la platja cridant i tirant-se grapats de sorra els uns als altres. Més enllà, un noi i una noia elevaven un estel al cel arborat del captard. Hi havia balandres a alta mar; un vaixell ancorat.

He vist aleshores una noia que caminava descalça per la platja, arran de mar. De bon primer no l'he relacionada amb l'home que la seguia, a força distància encara. La noia avançava lleugera i cadenciosa contra la marinada, la cabellera esbullada. L'home, calçat amb sabates grosses, deixava rere seu petjades fondes, fatigades, tenaces.

No podria dir si ha estat ella qui s'ha aturat primer, distret amb els jocs de la mainada.

Quan de nou l'he mirada, havia començat a girar-se. Ell restava quiet mentrestant, dempeus dins dels seus sabatots enfonsats en la sorra xopa, mirant-la. Des de la balustrada, he pogut veure tot seguit com ella corria amb els braços oberts, gairebé alada, cap a l'home que l'esperava. Els he vist abraçar-se, ja al llindar de la nit, abrusats per un desig furiós, compulsiu, irrefrenable.

• •

L'escriptor i la ciutat

No vull entrar a la ciutat a boca de fosc. Passaré la nit en un motel i a trenc d'alba reprendré el meu viatge.

A quarts de nou del matí ja seré als carrers, enmig del trànsit. Escriuré de nits, tancat dins d'una cambra llogada. De dies confondré les meves passes amb les dels altres. Ningú no podrà saber que sóc un nouvingut: com ells obeiré els senyals, com ells consultaré el rellotge a les cantonades, encara que ningú no m'espera enlloc ni hagi d'anar a cap oficina —no, no vull que em vegin com un mer testimoni de les seves vides. Com ells davallaré al subsòl de la ciutat i pujaré al primer tren que obri davant meu les portes corredisses.

• •

Les mans del convidat

No sabia dir en quin moment de l'entrevista m'he començat a fixar en les mans de l'il·lustre convidat al programa. Pàl·lides i ossades, descansaven sobre els braços de la seva butaca com si, tallades arran del canell, hi haguessin estat col·locades expressament. No semblaven tenir cap mena de relació amb el bust del convidat, dret i encarcarat, ni tampoc amb el cap, que es movia amb inusitada vivacitat, activat per les preguntes de la locutora. Diríeu que era l'únic òrgan viu d'aquell cos que la butaca on seia dividia en tres parts separades, les úniques visibles per a l'espectador: el pit, el cap, els peus i finalment les mans, les mans «del nostre convidat al programa d'avui», abandonades als extrems dels braços de la butaca, blanques, esquelètiques, petrificades.

• •

Les claus de l'empleat

En el curs del meu viatge en ascensor fins al setè replà, començo sempre a destriar la clau del despatx de totes les altres del clauer. Aquesta ocupació m'eximeix d'entaular ocioses converses sobre el temps amb altres viatgers quan no he pogut evitar de compartir-hi la petita cabina.

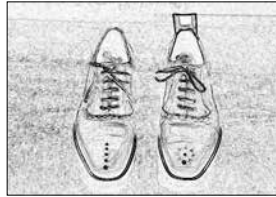
Ja separada de les altres, la clau m'assegura l'entrada al despatx. Tan bon punt surto de l'ascensor, l'oriento cap al forat del pany de la porta, la segona del replà. Em satisfà comprovar amb quina precisió aquell peix d'escata platejada i bona dentadura s'ajusta dins la boca del monstre que, paradoxalment, serà vençut fàcilment per la seva pròpia presa. (L'al·legoria ha estat sens dubte excessiva i potser no del tot reeixida, però m'agrada fugir de tant en tant de la rutina).

Hi ha individus que una vegada tancats dins d'un ascensor en companyia d'un desconegut se senten impel·lits a parlar de qualsevol cosa, de la crisi econòmica, del terrorisme, de pel·lícules, de la crisi mundial, de l'escalfament

del planeta, de la contaminació atmosfèrica, l'important és esvanir aquell silenci que va acumulant-se a l'interior de la cabina i amenaça d'ofegar-ne els viatgers.

Ara acabo d'arribar al replà del setè pis. Als palmells de les mans, set claus unides per una anella. No he reeixit aquesta vegada a destriar-ne la que em cal per obrir la porta del despatx durant l'ascens. L'absurda conversa amb el veí del pis de baix no m'ha permès concentrar-m'hi. Em pregunto si també ell, l'home amb qui he hagut de compartir el viatge fins al pis de sota, no es troba en una situació semblant a la meva. Davant la porta tancada del meu despatx, sento amb alleujament el dring de les claus que cuegen i salten convulsivament entre les seves mans.

• •

Hit Parade

Quatre vianants pujaven per la rambla. En realitat n'eren set o vuit, però quatre és el nombre de vianants que l'escriptor ha seleccionat per a aquesta crònica mundana.

El primer caminava amb passes ben lligades. El segon s'ha aturat, ha inclinat el cap endavant i ha restat en aquesta posició, mirant els intersticis de dues de les rajoles del paviment, entre les puntes de les seves sabates negres i lluent. El tercer, decidit, ha avençat el segon. El quart mentrestant havia passat entre el segon i el tercer, el qual, al seu torn, gairebé havia arribat a l'alçada del primer.

Els darrers moviments han alterat l'ordre inicial dels quatre vianants. El que abans ocupava el primer lloc ha quedat relegat al segon; el segon, al tercer. Contra tot pronòstic, és el quart qui ara encapçalava la classificació.

El tercer ha estat el primer a travessar un carrer. El quart, enlluernat per un ull de sol, no ha advertit la

proximitat d'un auto, que ha rebut el vianant contra la vorera. El tercer, ara en primera posició, ha continuat rambla amunt alentint com més va més, fins que ha caigut de cop davant un establiment de roba per a la llar —Vda. de J. Vilamarí, bates, mocadors, llençols, cortines i coixins. El segon resta encara en el mateix lloc d'abans, amb la mirada clavada al paviment, entre les puntes de les seves sabates negres i llunts.

• •

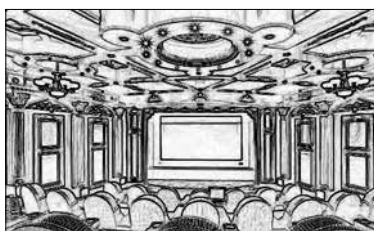
La xarxa

Des de la vorera paral·lela, un home em mira fixament amb un cigarret apagat als llavis. Tots els vianants aplegats a una i altra banda del carrer ja hem començat a travessar-lo. Ell no, ell resta immòbil, mirant-me amb el seu cigarret apagat als llavis. Espera que jo l'hi encengui? Per què? No sóc pas l'únic vianant que podria portar un encenedor a la butxaca. L'obsessiva fixesa d'aquesta mirada que em destria de tots els altres vianants em fa creure que aquest home espera de mi alguna cosa més que la flama del meu encenedor. Tal vegada em pren per un altre.

Si li encenc el cigarret pressento que entraré en una xarxa de relacions de conseqüències imprevisibles. Potser la meua vida continuarà de moment tan monòtona i rutinària com sempre. Demà probablement aniré a l'oficina com cada dia, tornaré a casa a quarts de set i soparé amb la família. I faré el mateix el dia següent, i l'altre. Fins que al cap d'uns mesos, tal vegada anys, un dia em trobaré

davant un home que em mirarà fixament amb un cigarret apagat als llavis des de l'altra banda del carrer. I aleshores ja serà massa tard per fer-se enrere: hauré d'afrontar el meu destí amb enteresa.

• •

Just abans de començar

La remor de les converses a poc a poc es va diluint en la penombra. La pantalla resta encara blanca, opaca. Ja només els petits llums de les parets laterals assenyalen els límits imprecisos de la sala.

La projecció és a punt de començar.

Quatre ombres tardanes avancen pel passadís de la dreta guiades pel focus d'una llanterna. Darrers xiuxiueigs. Una sorda rialla encara, un xiulet apagat imponent silenci.

De sobte, la llum estrepitosa inunda la pantalla.

M'aixeco de la butaca i surto de la sala. Tot el que pugui esdevenir-s'hi a partir d'ara ja no té per a mi cap importància.

Remunto el pendent suau del passadís central per la llarga catifa que em mena cap a la sortida. Sobre els rostres esblaimats dels espectadors, la llum mòbil de la pantalla.

Empenyo la feixuga porta del fons i entro a l'ampli vestíbul. Avanço sobre el mosaic lluent, relliscós, desert. L'enrenou creixent del trànsit es barreja amb els sons més i més llunyans provinents de la sala de projecció, que vaig deixant enrere.

Entro als carrers feliç de sentir-me de nou entre la gent que camina amunt i avall per les voreres.

• •